

LOV og EVANGELIUM

Nr. 4

APRIL 2000

36. årgang

Alt bortkasta om sjela tar skade!

Dag Rune Lid i samtale med forkynnar Olav Fossdal

«— Kva gagnar det eit menneske om han vinn heile verda, men tar skade på si sjel? Då er livet bortkasta, utan mål og meining!» — Dette bibelske spørsmålet har i grunnen kvilt over livet mitt heilt frå dei fyrste barneåra, seier Olav Fossdal frå Andebu i Vestfold. Han er fødd og oppvaksen på Fossdal i Gyland i Vest-Agder, men flytte seinare til Vestfold der han no bur som pensjonist saman med kona Bodil.

Kriser og vitnetrong

— Som barn hugsar eg enno kor urettferdig eg opplevde dette med korleis Jesus blei fornedra, og eg kan vel seie at eg aldri bevisst har vore borte frå Herren. Opp gjennom åra hadde eg mange kriser, og det stod mange harde kampar mellom Jesus og «verda» i mitt unge guthjarte. Likevel fekk eg kvile i dette at Jesus — han er vegen, sanninga og livet, og han er det for meg. Han er min frelsar og forsonar, understrekar Fossdal.

— Eg hugsar enno fyrste gongen eg var ute og preika. Ei eldre kvinne i heimbygda hadde foreining for Misjonsselskapet, og skulle ha basar — og no spurde ho om ikkje eg kunne tala. Uforstandig som eg var, svara eg ja. Det blei stor spenning og mykje hjartebank. Eg las mykje i eit gotisk nytestamente og Luther sin huspostill som eg hadde etter bestefar. Huspostillen tok eg også med meg på talarstolen denne dagen, og då eg var ferdig la eg huspostillen fram på talarstolen og sa: «Hvis de ikkje trur det eg seier, så kan me sjå kva Luther seier!» Men ingen protesterte og «ballen» byrja rulle.

— Eg hugsar også eit møte eg hadde der eg talte om «Får då Sonen gjort dykk frie, då vert de verkeleg frie». Etter at eg hadde talt, rømde eg ut døra og var bestemt på å aldri preike meir. Men han «Sven på vegskiljet», som me kalla han, følgde etter meg og pleide mitt unge

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax, 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flækkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flækkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

hjarta. Han forstod mine indre brytninger. – Me treng slike som kan ta seg av dei unge og gje dei bibelsk rettleiing også i dag!

– I denne tida snakka far ein dag til meg om framtida, og spurde: «Du Olav, har du tenkt på framtida?» Eg kunne fortelje at eg hadde tenkt på både det eine og det andre som eg kunne tenkt meg å bli. Då er det at far seier: «Du Olav, trur du ikkje at det på slutten av livet ville vera gildt å sjå attende på eit liv for Herren?» Då var det som alle mine planar fall i grus. Det blei byrjinga på eit langt forkynnarliv, både som deltids- og heiltidsforkynnar. Prestar som forkynte dåp og nattverd som einaste frelsesveg hadde han fått i vrangstrupa. Det gjorde at han hamna i Kinamisjonen, som seinare blei Misjonssambandet. Som pensjonist har han for det meste forkynt Guds ord i Lekmannsmisjonen.

Utviklinga

– Det har skjedd ei uhyggeleg forandring dei åra eg har fått leve. Syn-da er blitt humanisert for ikkje å støyte nokon. Ja, den er blitt ufarleggjort. Til og med det Bibelen klart og tydeleg seier er synd, er det mange som godtek, også slike som «vedkjenner» Jesu namn.

– Før var det eit avgjort skilje mellom syndaren og den som var «frigjort». Det blei tomt i dansesalen når menneske blei omvendt. I dag fortset

ein med same livet som før. Men der menneska kjem til eit frigjort kristenliv – der dei blir fødde på ny – der blir det også oppgjert med synd og verdslegdom. Ein kristen kan ikkje gå på akkord med synda! Det endar med åndeleg død! Det seier Bibelen, understrekar Fosssdal.

– Også når det gjeld den evige fortaping er det mykje «tåketale» i dag. Fortapinga er ikkje berre ei moglegheit. Det er ei røyndom for den som ikkje er i samfunn med Gud. Når mennesket forkastar nåden blir det dommen. Det eksisterer ikkje noko «både og», men berre eit «enten eller» i denne sak. Det talar Guds ord klart om.

– Nei, ein vann ikkje verda ved å sympatisere med verda. I mange samanhengar opplever ein i dag at ein gjer kjøtet til eit middel for å vinne sjelene for himmelen. Ja, ein brukar verdslege midlar i håp om å vinna «verda». Men kjøtets attrå er fiendskap mot Gud - det kjem ein ikkje utanom. (Rom 8:7)

– «Alle dine heilage er i di hand, dei ligg for din fot, dei tek imot dine ord.» (5M 33:3) Slik er Guds folk sitt åndelege vesen. Det Guds fiendar hatar, det kjøtet hatar – det elsker Guds folk! Det «folk» som derfor ikkje lenger lyttar trutt til Guds ord og bøyer seg for Ordet, det er heller ikkje hans heilage folk, sjølv om dei vedkjenner Jesu namn, seier Fosssdal.

Kors og trengsel

– I dag høyrer me lite om at Gud oppdreg sine med kors og trengsel, men det talar Bibelen om! I Joh 16:33 seier Jesus: «I verda har de trengsle.» Trengsel er eit kjenne-teikn for Guds folk. Trengslene er til for å lutre brura. Jesus vil ikkje vedkjenne seg ei anna brur enn henne som har fått si klededrakt reinsa i blodet åt Lammet.

– Den som er blitt gjenfødd ved Guds ord, har fått møte den heilage Gud som er ein fortærande eld mot

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, april 2000:

Alt bortkasta om sjela tar skade. Intervju med Olav Fosssdal	side 1
Du er innbudt til det himmelske bryllup! Av Per Bergene Holm	side 5
Lovsangen ved Rødehavet. Av Olaf Klavenæs	side 9
Lov og evangelium i forkynnelsen Av Ingar Gangås	side 11
Pinsestevne og barne- og ungdomsleirer sommeren 2000	side 14
Ord du skal bli frelst ved. Av Olav Valen-Sendstad	side 15
Oversikt over talekassetter 1999	side 20

all synd, men han har også fått oppleve at nåden er dyrebar. Han har fått oppleve det som songaren syng: «Hvorfor henger han der på forbannelsens tre – jo fordi dine synder er der.» Når ein er blitt ein tilgjeven syndar, blir det stort å få vere menneske!

– Eg har ofte nytta ei historie på talarstolen som illustrerer dette med dommedag i ein kristens liv: I ei bygd budde det to bondekoner som hadde god kontakt. Den eine tenkte at ho ikkje kunne bli frelst, og gjekk over og snakka med den andre: «Eg har det så vondt, eg er redd for dommedag og at eg ikkje skal bli med.» Då svara den andre: «Eg har allereie vore på dommedag eg! Du skjønar Gud hadde dommedag på Golgata, han. Der var min dommedag.» «Det var rart at eg aldri har tenkt på det,» sa den andre. – Slik er det for meg også. Guds vreide og dom ramma min stedfortredar på Golgata, seier Fossdal.

– Bibelverset i Matt 11:28 har eg ofte kome attende til gjennom livet: «Kom til meg alle de som strever og har tungt å bere, og eg vil gje dykk kvile.» Det er eit vidunderleg vers, sagt av han som kan ta seg av den eine. Det har eg opplevd så mange gonger gjennom livet – korleis Herren tek seg av meg og gjev kvile.

Det myndige lekfolk

– Det myndige lekfolk, det er dei

som seier: «Så seier Herren!» Den største faren i dag er at ein vil tekjast verda – for å vinna verda. Det er djevelen sin strategi. Ein får ikkje Jesus med på det. Mange gir etter på dei bibelske sanningane, for at ikkje budskapet skal støyte. Men det er døden sin veg for Guds folk. Då vert vi ikkje lenger noko myndig lekfolk, seier Fossdal.

– Guds sanne profetar seier alltid: «Så seier Herren!» Dei står på si overtyding – for den har dei funne i Ordet. Blir menneskefrykta større enn gudsfrykta, og lojaliteten knytt til andre enn den himmelske Herre, då vil samvitet bli bunde og ein sviktar sitt kall og si oppgåve.

– Guds ord kløyver forsamlingane når det blir forkynt rett og sant. Og Ordet verkar som ein «snåvestein» der det ikkje blir motteke. Denne kløyvinga merkar ein lite til i dag. Men dersom forkynninga ikkje kløyver, blir det ingen syndesmerte og heller ingen frelsesfryd. Andens gjerning er å overtyde om synd. Men der Anden ikkje får gjere denne gjerning, får Han heller ikkje openberre Ordet, slik at sjelene blir frigjorde i Kristus. Forkynning av Guds ord til sann fridom i Kristus er det viktigaste. Elles vil sjelene gå evig fortapt, avsluttar Olav Fossdal.

Du er innbudt til det himmelske bryllup!

Av Per Bergene Holm

Jesus tok igjen til orde og talte til dem i lignelser. Han sa: Himlenes rike er å ligne med en konge som gjorde bryllup for sin sønn. Han sendte sine tjenere ut for å kalle de innbudte til bryllupet. Men de ville ikke komme. Da sendte han andre tjenere ut, og sa: Si til de innbudte: Se, jeg har gjort i stand mitt måltid, oksene og gjøfeet er slaktet, og alt er ferdig. Kom til bryllupet! Men de brydde seg ikke om det og gikk sin vei, en til sin åker, og en til sin handel. Men andre la hånd på hans tjenere, de mishandlet dem og slo dem i hjel. Da ble kongen harm, han sendte ut sine krigshærer og drepte disse morderne og satte ild på byen deres. Så sa han til sine tjenere: Bryllupsfesten er jo ferdig, men de innbudte var den ikke verd. Gå derfor ut til veikryssene, og be inn til bryllupet alle som dere treffer på. Så gikk da disse tjenere ut på veiene og fikk sammen alle dem de fant, både onde og gode, og bryllupshuset ble fullt av gjester. Men da kongen gikk inn for å se gjestene, så han der en mann som ikke hadde bryllupsklær på. Han sier til ham: Venn, hvordan er du kommet inn her uten bryllupsklær? Men han tidde. Da sa kongen til tjenerne: Bind hender og føtter på ham og kast ham ut i mørket utenfor! Der skal de gråte og skjære tenner. For mange er kalt, men få er utvalgt.

Matt 22:1-14

«Himlenes rike er å ligne med en konge som gjorde bryllup for sin sønn.»

Ja, slik beskriver Jesus frelsen. Gud i himmelen gjør i stand en evig bryllupsfest, en evig salighet og glede. At Gud gjør dette for sin sønn, kan vi kanskje skjønne. Men at han innbyr oss til denne bryllupsfesten er det største av alt.

Andre steder i Skriften tales det om hvordan Sønnen vinner seg en brud. Det er det forunderligste av alt, for når Guds Sønn skal vinne seg sin brud, ser han ikke etter skjønnhet og ynde eller prakt og herlighet. Han er ikke opptatt av at han skal nyte og bli tjent. Nei, han ser etter en brud som han kan elske og tjene. Sin brud finner han i den dypeste fornedrelse, i synd og skam, i bånd og fengsel. Hun er sort, skitten og elendig, dømt til død og forbannelse. Men Guds Sønn går inn under hennes kår, tar hennes dom på seg og løser henne ut, frir henne fra alle hennes synder, kler henne i frelsens drakt og tar henne til seg som sin, for så å leve med henne i en evig bryllupsglede og herlighet. Slik er Jesus.

Bruden er den frelste menighet. Men her i teksten vår er det ikke tale om bruden som den frelste menighet, men om den enkelte troende som kalles til lammet bryllupsmåltid. Den troende lignes ikke her med en brud, men med innbudte gjester og Jesus sier at alle er innbudt.

Først var det bare noen som fikk innbydelsen. Før Jesus fór opp til him-

melen, var det bare jødene som fikk høre evangeliet. Innbydelsen gikk bare ut i Israel, i det Gud sendte sine profeter og innbød israelittene til å ta imot innbydelsen. Men de ville ikke komme.

Så kom Jesus selv til jord og gjorde alt ferdig. Han sonet våre synder da han døde på korset. Han vant oss en fullkommen rettferdighet som holder for Gud. Han åpnet veien for oss like inn i himmelen. Derfor kan Gud rope ut og si: «Alt er ferdig! Kom til bryllupet!»

Slik forkynte Jesus og apostlene. Men hva skjedde? Jo, jødene la hånd på Guds vitner. Jesus selv og apostlene ble mishandlet og slått i hjel, akkurat som Jesus sier i teksten. «Da ble kongen harm, han sendte ut sine krigshærer og drepte disse morderne og satte ild på byen deres,» sier Jesus videre. (v.7) Slik sendte Gud til slutt romerske hærer mot Israel. Romerne drepte mange av jødene og tente fyr på Jerusalem og rev tempelet. Det skjedde i år 70 e.Kr. og Jesus taler her til jødene om det som ennå ikke hadde hendt.

Men så sier Jesus videre at Gud igjen sier til sine tjenere: «Bryllupsfesten er jo ferdig, men de innbudte var den ikke verd. Gå derfor ut på veikryssene, og be inn til bryllupet alle som dere treffer på. Så gikk da disse tjenere ut på veiene og fikk sammen alle dem de fant, både onde og gode, og bryllups- huset ble fullt av gjester.»

Det er det Guds tjenere holder på med enda i dag. Og det skal de holde på med helt til det er fullt av bryllupsgjester i himmelen. Men da er det også

for sent å bli med. Personlig tror jeg ikke det er lenge til den dagen! Men enda er det slik at Gud sender sine tjenere ut for å kalle inn gjester til bryllupet i himmelen.

Jeg er en slik tjener, og når du leser dette er du i et av veikryssene som Gud har sendt sin innbydelse til. Men det er ikke bare til deg Gud har sendt ut sine tjenere. Nei, akkurat nå har Gud sine tjenere ute mange steder hvor de innbyr mennesker til å komme.

Og vet dere hva Gud sier gjennom sine tjenere til oss i dag? Han sier: «Alt er ferdig! Kom til bryllupet!» Ja, han sier virkelig det. For Gud står ved sitt kall og sine løfter, han står ved sitt ord.

Du synes kanskje ikke at du passer i himmelen, at du ikke passer inn i bryllupssalen? Det er mange som tenker seg til himmelen, men som tror at da må de bli annerledes først, da må de få bort synden og bli snille og gode. Ja, du må bli både snill og god. Men selv om du ble aldri så snill og god, så passer du ikke i himmelen likevel. Nei, for du blir aldri snill nok eller god nok, du blir aldri fri nok for synd.

Derfor er det jeg sier til deg fra Gud i himmelen: «Alt er ferdig!» Hørte du det? Alt er ferdig. Det er ikke du som skal gjøre deg ferdig til å komme, men alt er gjort ferdig, slik at du skal få komme med en gang, sånn som du er nå.

Når en konge i Østen innbød til bryllup i gamle dager, var det skikk at han sammen med innbydelsen sendte ut bryllupsklær til gjestene. Så skulle ingen verken være penere eller dårligere kledd enn andre og så var det enkelt å

vite hvem som var innbudt, for klærne var jo bevis på at de var innbudt.

Jeg har også med meg klær til deg i dag, klær som passer i himmelen. Vet du hvilke klær det er? Det er Jesu rettferdighets skinnende drakt. Du skal få legge av deg dine skitne klær, de stygge ordene og de skitne tankene dine, alt det onde og urene som skitner deg til. Det har Jesus tatt. Han tok på seg dine klær da han gikk på jord. Så tok han dommen over alle dine synder. Han tok bort de skitne klærne dine, da han sonet for all din synd på korset.

Men Jesus selv gjorde aldri noen synd. Han tenkte aldri en syndig tanke. Han sa aldri et stygt ord. Han gjorde aldri annet enn det som var godt og sant og rett. Og nå vil Jesus gi deg sin rettferdighet og renhet! Du skal få kle deg i hans rettferdighet og regne hele Jesu rettferdighet som din! Det er noe til klær å kle seg i! De skinner av renhet og herlighet! Og du får disse klærne for intet!

Men hvem er det som er innbudt til dette da? Hvem er det som kan få ta på seg slike klær? Jo, alle som vil, hvem som helst. For Gud vil at alle skal bli frelst, både onde og gode, så mange som vil komme.

Du er innbudt du også.

Et annet sted i bibelen (Luk 14:16-24) taler Jesus om gjestebudet i himmelen. Der gikk det også ut innbydelse til alle. Men så var det så mange som ikke ville komme. En hadde kjøpt en åker og måtte ut og se på den. En had-

de kjøpt noen okser og måtte prøve dem. En hadde giftet seg og kunne ikke komme. De svarte høflig unnskyld, men de kom ikke.

Sånn er det i dag også. Det er mange som har hørt innbydelsen til å komme til bryllupet i himmelen, men de vil ikke komme. Er ikke det rart? Vet du hvorfor det er slik? Jo, for det går ikke an å ta imot innbydelsen til bryllupet og samtidig få med seg det som hører denne verden og livet i verden til.

Du får ta imot innbydelsen for intet. Det koster ingen ting. Likevel koster det mer enn mange klarer, for det er så mye de må slippe, det er så mye de er glad i som holder dem tilbake til denne verden.

En gang kom det en rik ung mann til Jesus. Jesus ble glad i denne unge mannen som så gjerne ville følge ham. Så innbyr Jesus ham til å komme. Jesus sa at han skulle selge alt det han eide og gi det til de fattige. Så skulle han få noe som var mye større, en skatt i himmelen. Han skulle få følge Jesus og få del i alt Jesus hadde.

Da den rike unge mannen hørte det, gikk han bedrøvet bort. Han var glad i Jesus, han ville gjerne følge Jesus, men han var mer glad i pengene sine og det gode livet han levde.

Hvordan er det med deg? Er det noe du er mer glad i enn å høre Jesus til, er det noe som betyr mer for deg enn å følge Jesus? Er det noe du synes er større enn å få syndenes forlatelse og evig liv? Ja, da er du en av dem som takker nei til innbydelsen. Det står om

dem som takket nei til innbydelsen, at de ikke var den verd.

Det betyr ikke at de ikke var gode nok eller verdige nok. Men å være innbydelsen verd betyr at en forstår seg på hvor stort det er å være innbudt, hvor salig en er som skal få lov til å komme, og at en derfor forlater alt for å følge Jesus, for å høre ham til.

Tenk deg at du har brukt masse tid og krefter på å lage en gave til noen du er glad i. Det er noe som er veldig kostbart. Du har strevet og arbeidet og så skal du gi bort denne kostbare gaven. Du er så spent på hva de vil si og du gleder deg til å se hvor glade de blir.

Men når de åpner pakken, blir de ikke noe glade. De bryr seg ikke noe om den, men lar den bare ligge, for de er mye mer opptatt av noe annet de har.

Om slike kan du si: De var ikke verd gaven, de forsto seg ikke på dens verdi.

Slik er det mange som hører innbydelsen fra Jesus også. De bryr seg ikke noe om den, de forstår seg ikke på dens verdi. De akter penger eller arbeid eller venner og familie som langt mer verdifullt enn å være sammen med Jesus, enn syndenes forlatelse og evig liv. Og så får Jesus ha dem unnskyldt.

Bryllupsfesten begynner nemlig ikke først i himmelen. Den begynner her og nå, – i dag. Er du bryllupsfesten verd? Eller er det noe som er kjærere for deg enn samfunnet med Jesus? Noe som er kjærere enn syndenes forlatelse og evig liv? Noe annet enn Jesus som er

ditt hjertes rikdom og skatt? Da er du ikke innbydelsen verd.

Men så leste vi også her om en som hadde tatt imot innbydelsen, som hadde kommet seg inn i bryllupssalen, inn i den troende forsamling kunne vi si. Men når kongen kom, fikk han se at han ikke hadde bryllupsklær på. Han hadde sikkert pyntet seg fint og tatt på seg sin fineste stas. Men det var likevel ikke bra nok. Han ble kastet utenfor.

Vi kommer ikke inn i samfunnet med Jesus om vi er aldri så fromme og gode, eller fordi vi har opplevd dette eller hint. Nei, vi kommer bare inn i samfunnet med Jesus gjennom Jesus selv, gjennom syndenes forlatelse og hans rettferdighet.

Her hjelper det ikke med møtegang og bibellesning, alvor og gode forsett. Det eneste som holder er å eie Jesus som sin rikdom og skatt, sin frelser og rettferdighet. Han er mitt adgangstegn til himmelen, mitt håp og min garanti. Og Han holder.

Rosenius sier et sted: «... jeg har sett et hellig hode med tornekrone. I det hodet er mine gode tanker. Holder ikke min kristendom mål, da holder min Herre Kristus. Derfor er han så kjær for meg, kostelig og umistelig.»

Er Jesus så kjær for deg, kostelig og umistelig, slik at du kan si: «Det må koste hva det vil, men jeg vil hjem til himmelen.» Da er du også innbydelsen verd.

Lovsangen ved Rødehavet

Av Olaf Klavenæs

Da Farao nærmet seg, så Israels barn opp, og fikk øye på egypterne som kom etter dem. Da ble Israels barn grepet av stor redsel, og de ropte til Herren. Og de sa til Moses: Fantes det ikke graver i Egypt siden du har ført oss hit for at vi skal dø i ørkenen? Hvorfor har du gjort dette mot oss og ført oss ut av Egypt? Var det ikke det vi sa til deg i Egypt: La oss være i fred! Vi vil tjene egypterne. Det er bedre for oss å tjene egypterne enn å dø i ørkenen. Da sa Moses til folket: Frykt ikke! Stå fast! Se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag! For slik som dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem mer. Herren skal stride for dere, og dere skal være stille.

2M 14:10-14

Israelsfolket hadde fått oppleve frelsen ved blodet som var strøket på dørstolpene i Egypt, der Gud holdt dom over alle egyptens guder for å vise at Han alene er Gud i himelen og på jorden. David understreker dette i Salme 86:10: «For du er stor, du er den som gjør undergjerninger. Du *alene* er Gud.» Israels barn fikk se Guds frelse på en mektig måte.

Så finner vi dem mismodige fo-

ran Det røde hav: «Fantes det ikke graver i Egypt siden du har ført oss hit for at vi skal dø i ørkenen?» Men Moses står fram: «Herren skal stride for dere, og dere skal være stille.»

Det grunnleggende i frelsen er dette: Herren er vår stridsmann! Det er godt at det er slik. Da er det håp for deg også, du som ikke får det til.

Vi skal se litt videre på dette, for det er så trosstyrkende å se at troen kommer ved å se og høre om at Gud alene er den som frelser.

Jakob sier i sitt brev: «Lider noen blant dere ondt? La ham be! Er noen glad til sinns? La ham lovsynge!» (Jak 5:13) Det er så underlig å se dette i Bibelen: De som lider, de ber. De som er vel til mote, de synger lovsanger.

I 1Sam 2:1 synger Hanna i sin lovsang: «Mitt hjerte fryder seg i Herren! Høyt er mitt horn i Herren, vidt opplatt er min munn mot mine fiender, for **jeg gleder meg over din frelse.**»

I Luk 1:46 synger Maria i sin lovsang: «Min sjel opphøyer Herren, og **min ånd fryder seg i Gud, min Frelser.**»

I Luk 1:68 lovsynger Sakarias: «Lovet være Herren, Israels Gud,

fordi han **så til sitt folk og forløste det!**»

Gud er oss en Gud til frelse, og hos Herren Israels Gud er det utgang fra døden! Husk det kjære venn, – hos Gud er det utgang fra døden! Du kan ikke komme i en slik situasjon at ikke Herren har en utgang for deg. Job er et av Bibelens vitnesbyrd om dette. Han fikk oppleve mye smerte, men han vitner om Gud at «han lar lovsanger lyde i natten», det er: ulykkesnatten. (Job 35:10)

Gud frelste Israelsfolket ved Det røde hav. Folket kom tørrskodd over, men egypterne druknet. Fienden var knust; de sank som sten i dypt vann.

Nå var Israels barn vel til mote. De sang lovsanger: «Da sang Moses og Israels barn denne lovsang for Herren: Jeg vil lovsynge Herren, for han er høyt opphøyet. Hest og rytter styrtet han i havet.» (2M 15:1) De vitner videre og sier at «**Herren er min styrke og min lovsang, han ble meg til frelse**».

Ja, slik går det til. Det er Herren alene som kan og vil frelse.

Det er så underlig å lese i Bibelen om da Jesus skulle lide og dø for våre synder. Det begynte med at de sang lovsang: «Og da de hadde sunget lovsangen, gikk de ut til Oljebetget.» (Matt 26:30) Nå skulle fienden avvæpnes for evig. Det var en

kamp som vi ikke kan fatte. Jesus skulle som vår stedfortreder seire over fienden. Det skjedde på korset. Da Jesus døde syntes alt å være tapt, men det var nettopp da fienden ble knust. «Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.» (Kol 2:15)

Det er Jesus som har seiret. Hvem seiret han for? Englene? Nei, for fortapte syndere! Han seiret for deg! Har du sett det? La dette gå inn i ditt hjerte: **Jesus døde for deg!**

«I det fjerne jeg skuer et underfullt syn Som griper mitt hjerte med makt ... » Hva er det sangeren ser? Han ser den korsfestede. Salige syn! Se, se og lev!

Lovsang kan ikke produseres av mennesker. Den kommer ikke i stand ved å rigge til lovsangskvelder. Nei, lovsang, det er noe Herren skaper det! «Herren skaper leppers grøde,» det vil si lov og pris til ham. (Jes 57:19)

Vi leser vider hos profeten Jesaja: «For Herren trøster Sion, trøster hennes ruiner og gjør ørkenen der lik Eden og ødemarken lik Herrens hage. Fryd og glede skal finnes der, takk og lovsang.» (Jes 51:3) Og i Salmenes bok: «Da Herren lot Si- ons fanger vende tilbake, var vi som drømmende. Da fyltes vår munn med latter, vår tunge med jubel. Da

sa de blant hedningene: Store ting har Herren gjort mot disse!» (Sal 126:1-2)

Verden ser på oss som er kristne. Ser de deg glad over syndenes forlatelse? Det er syndenes forlatelse som gir grunn til glede!

Fanny Crosby synger: «*Han er min glede, han er min sang, Ham vil jeg prise livsdagen lang. Ham skal jeg evig love hos Gud, Han er min brudgom, jeg er hans brud.*»

Det kommer en evighet der lovsangen skal lyde: «De synger Guds tjener Moses' sang og Lammets sang, og sier: Store og underfulle er

dine gjerninger, Herre Gud, du Allmektige! Rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge.» (Åp 15:3)

Gleder du deg til dette? Du er vel på veien dit? La oss møtes der! Der er ingen synd mer! Dette er det så salig å tenke på: Tenk aldri ha lyst til synd! Evig berget der hvor lovsangen ingen ende tar! Og grunnen til lovsangen, det er Lammet alene!

«*Lammet, ja Lammet, dets vunder og sår, Æren og prisen i evighet får. Amen, halleluja! Amen!*»

Lov og evangelium i forkynnelsen

Av Ingar Gangås

Gud gjør to gjerninger ved sitt ord
Martin Luther sier i en preken på 5. søndag etter pinse at «*Lovens* preken er alt det som taler om våre synder og Guds vrede på hvilken måte det enn skjer. Derimot er *evangeliet* en preken som intet annet viser og gir enn nåde og tilgivelse i Kristus.»

Alt Guds ord er lov og evangelium. Profetene og apostlene talte slik at loven felte dommen over synden. Den eneste redning for synderen var å bli frelst ved evangeliets ord om Jesus.

Lov og evangelium er som to parallelle linjer. De må ikke blandes sammen, og ikke skilles. Men det er nødvendig å skjelne rett mellom dem. Den som gjør det, kan med rette kalle seg doktor i teologi, sier Luther. Men her vil vi legge til at ingen må tro at det er en lettvint vei til doktorgraden! For vi kan aldri bli utlært i dette. Og det er heller ikke slik at vi kan avgjøre hva som er lov og hva som er evangelium. Det er Gud selv som sender oss det som *Han* ser vi trenger.

Før var det lov og evangelium,

synd og nåde som sto i sentrum i forkynnelsen. Tilhøreren ble stilt ansvarlig for sitt liv, syndefordervet ble avslørt, og du møtte en hellig og nidkjær Gud som ikke tåler det minste fnugg av synd. Så ble du bedt om å holde alle Guds bud til punkt og prikke. Gjennom denne forkynnelsen ble du avslørt som en hykler som ikke på noe punkt kunne holde loven. Tvert imot fikk du høre at du bare har fortjent å bli kastet i fortapelsen. Når du så fikk høre det velsignede evangelium om at Jesus hadde tatt alle dine synder på seg – ved at han gav sitt liv i løsepenge for deg da han døde på korset – og du fattet tillit til dette, ble du løst og fri. Denne gjerning var et Guds verk med deg. Siden ble det ditt største ønske å få leve et godt og sant liv til ære for Jesus. Det ble om å gjøre å få leve i helliggjørelse. Her er det formaningene kommer og viser deg hva som er Guds vilje.

Nå er det gjerne forholdet gave og oppgave, eller moral og religion som er tema i forkynnelsen. I den grad at loven og evangeliet nevnes, blir det slik at lovens krav til fullkommenhet svekkes. Tilhøreren får ikke en tilstoppet munn, men får gjerne høre at han er så verdifull tross alt, at det skulle egentlig ikke være så farlig med det hele. Gud

elsker jo alle blir det sagt. Deretter forkynnes evangeliet slik at det er noe du *må* ta imot. Evangeliet blir omgjort til å være et krav som den enkelte må ta imot for å få del i det. Slik blandes det ofte sammen i dag, slik at vi verken får høre lov eller evangelium. Men slik taler ikke Guds ord. Det gjorde heller ikke profetene og apostlene.

Da reformasjonen kom, ble det om å gjøre å klargjøre disse gamle sannheter. Å hvor vi skulle trenge det samme i vår tid! Da skulle det bli sann vekkelser og nytt liv. Det er bare Den Hellige Ånd som kan gi oss det. Vi skulle be mye om det!

Apologiens artikkel om boten sier at Gud ved sitt ord:

1. *Forferder våre hjerter og viser oss synden, og at Han*
2. *Trøster, oppreiser og gjør levende.*

Gud taler til oss fordi han vil oss *vel*. Loven er *god*. Men vi er *syndere*. Loven ble gitt for å holde oss i *tømme*

- *enten ved trusler om straff*
- *eller ved løfte om belønning*

Men dette fører til at mennesket handler mer mot loven enn før, på to måter:

- enten ved å bli helgener eller fari-seere (ved å holde loven i egen kraft).

- eller ved å ikke bry seg (jeg vil være fri til å gjøre hva jeg vil).

Loven er hellig og god

Loven er hellig og god, men vi er onde og misbruker den. (Rom 7:12) Og nettopp fordi vi er syndere, kommer loven til oss som Guds vrede. Derfor sier Luther: «Lovens fornemste embete eller kraft er at den åpenbarer arvesynden med alle dens frukter og viser mennesket hvor dypt fallen og fordervet hans natur er, idet loven må si ham at han ikke har eller akter noen Gud. – Derved blir han forferdet, ydmyket, forsagt, fortvilet, ville gjerne bli hjulpet, men vet ingen utvei, begynner å bli fiendsk mot Gud og knurre osv.»

Ordet om Guds vrede er omtrent borte fra forkynnelsen i dag. Bude- ne blir ikke virkelig brysomme før vi ser at det er Guds vrede over syn- den og hans hellighet som er årsa- ken til at vi skal holde dem. Guds vrede er menneskets egentlige nød. Frelsen er redning fra Guds vrede. (Rom 5:9 og 1Tess 1:10) Frelse er syndenes forlatelse. (Luk 1:77) Skal mennesket bli frelst må det få høre et helt annet ord, evan- geliet.

Carl Fr. Wisløff sier: «I sin hellighet vil Gud dømme **synderen** og støte

ham bort fra seg for evig. I sin kjærlighet vil Gud elske synderen og ta ham inn i sitt samfunn. Slik er Gud! Og når jeg forkynner dette om Gud, så skal jeg forkynne det i lyset fra Golgata og den åpne grav. Det vil si: Jeg skal forkynne at dommen har rammet stedfortrede- ren, for at den ikke skulle ramme oss. Da forkynner jeg lov og evan- gelium!

I loven vil også **den troende** kjen- ne Guds vrede og dom. Men fordi han lever i samfunnet med Jesus Kristus ved troen, vil dommen der- for ikke bli til fordømmelse for den troende. Han gir Gud rett, han dømmer seg selv, og blir ikke dømt. (1 Kor 11:31)»

Lovens tre bruk

Prekenens oppgave er å gjøre or- det levende slik at tilhøreren møter Gud. Dette er Den Hellige Ånds gjerning. Det gjør forkynneren yd- myk, men samtidig gir det stor fri- modighet, for alt er mulig når Ån- den gir sin kraft og nåde til vitnes- byrdet!

Vi har nå sett hvordan Gud gjør *to gjerninger* ved sitt ord. Han dører ved loven, og gjør levende ved evangeliet.

Innen den lutherske kirke taler vi

om *lovens tre bruk*. Loven har tre funksjoner:

- 1 Den skal holde oppe respekt for rett og guddommelige ordninger i samfunnslivet.
- 2 For det andre skal den være en tuktemester til Kristus.
- 3 Og for det tredje skal den være en veiviser for de troende.

Den første bruk av loven

Gjelder de ti bud *alle* mennesker? I dag tenker folk at Guds vilje er en spesialitet for religiøst interesserte, og at andre som ikke har slike interesser er fritatt for slike bekymringer.

En gammel prest brukte å si til konfirmantene: *«Husk, dette er Guds livslover. Om du setter deg opp mot dem, så vil de knuse deg. Men om du bøyer deg for dem, vil de bære deg.»*

Carl Olof Rosenius sa det slik: *«Det heter riktignok ikke at hvis du holder budene skal du komme til himmelen. Nei, men du skal få en velsignelse her på jorden.»*

Carl Fr. Wisløff skriver om dette i sin bok *Ordet fra Guds munn*: *«Gud styrer verden gjennom sitt ord, sine ordninger, og sine livslover. Det gjelder alle mennesker. Alle skylder Gud lydighet. Likevel er*

det ikke slik at Guds rike kan komme på denne måten. Loven skal forkynnes for alle, men vi må aldri tro at alt er vel dersom vi innretter oss så godt vi kan etter Guds bud. Loven kan aldri bare være en informasjon om hva Gud krever og forventer. Loven krever fullkommenhet. Også etter sin første bruk er loven en åpenbarer av Guds vrede. Det et menneske sår, skal det høste. Dette gjelder både den enkelte, og samfunnet. Det gjelder deg.»

(Artikkelen fortsetter i neste nummer av Lov og Evangelium.)

Pinsestevne 9.-12. juni 2000

Vi minner om pinsestevnet på Bibelskolen på Fossnes 9.-12. juni 2000. Sett av dagene! Alle er velkommen! Program i neste nr. av «Lov og Evangelium».

Barne- og ungdomsleirer sommeren 2000.

Ungdomsleir på Flekkerøy v/ Kristiansand 29. juni - 2. juli 2000.

Alder: Ferdig med 7. klasse og eldre.

Barneleir på Bibelskolen på Fossnes 30. juni – 2. juli 2000.

Alder: Fra 1. klasse og oppover.

Velkommen til samlinger om Ordet!
Flere opplysninger i neste nummer.

Ord du skal bli frelst ved

Av Olav Valen-Sendstad

Når jeg er bedt om å fortelle i et kort vitnesbyrd om min omvendelse til Herren Jesus, da jeg var 21½ år gammel, kan jeg si det slik: *Med* min omvendelse – jeg er forresten mest glad i betegnelsen «gjenfødelse», – åpnet det seg for meg en fullstendig ny verden i Kristus Jesus, og av den fulgte at jeg fikk et helt nytt «kompass» for både livsorientering, livsvurdering og livstenkning. Dette nye «kompass» førte til at et ord av døperen Johannes, som hadde grepet meg dypt allerede mens jeg gikk vakt, ganske naturlig ble mitt teoretiske og praktiske motto eller valg-språk for mitt liv og min gjerning: «Han skal vokse, jeg skal avta.» (Joh 3:30) Det liv jeg senere har levet, etter min gjenfødelse, har alt i ett artet seg som en bekreftelse av sannheten i Jesu ord: «I har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt eder.» (Joh 15:16) For dette ord sier: Du ble ingen kristen på grunn av ditt eget frivillige valg, men *fordi* all nådes Gud «dro deg til Jesus» og «ga deg til ham» og «du ble ikke bortstøtt av ham.» (Joh 6:44, 37-39) Og du ble en kristen *fordi* Han lot deg «høre ord som du ble frelst ved» (Apg 11:44) og «ga deg del med Kristus så fremt du holder din første fulle visshet fast inntil enden.» (Heb 3:14)

Med disse få ord har jeg i grunnen

fortalt både *når* jeg ble en gjenfødt kristen, hvilken grunnkarakter denne underfulle begivenhet i mitt liv hadde, på hvilken måte og i hvilken grad det har «holdt til i dag», og hvilket håp som knytter seg til den jordiske livsvandringens slutt med inngangen til det evige liv i Kristus Jesus. I grunnen behøvde jeg ikke si noe mer. Men ettersom jeg vet at svært mange mennesker har en dyp trang til å spørre som en gang *Nikodemus* en sen nattetime spurte Jesus: «Hvorledes kan dette skje» *med meg*, å fødes på ny av Guds Ånd? (Joh 3:4-8), – så vil jeg føye til noen ord nettopp om dette Nikodemus-spørsmål, i det håp at det måtte bli en eller annen til hjelp.

Vi må da først og sist merke oss Jesu *klare svar* til Nikodemus: Gjenfødelse (omvendelse er et annet ord for samme sak) er Åndens gjerning, og ikke vår egen gjerning (Joh 3:8); den skjer ved Ordet, dvs. ved Jesu tale og vitnesbyrd (Joh 3:11f): Når Ånden opplyser om dette Ords mening, dets anvendelse på deg og dets gyldighet for deg, *da blir du født på ny*. Det er dette det følgende lille, personlige vitnesbyrd vil prøve å illustrere.

Jeg vokste opp i en utpreget «kirkelig» slekt, på både fars og mors si-

de, og fulgte fra barnsben av regelmessig mine foreldre til kirken hver søndag formiddag. I konfirmasjonsalderen var jeg sterkt vekket. Men det tapte seg igjen under de følgende års skolegang, og da jeg gikk opp til artium, var jeg glidd helt bort fra Gud – til en «religiøs» tro på Gud – en tro som var forenet med en offentlig fornektelse av Jesu stedfortredende gjerning på Golgata som «noe der var uforenlig med det moderne menneskes måte å tenke på». Da min russetid nærmet seg slutten, med alle sine forlystelser, kjente jeg meg så trett, mørbanket og lut lei av det siste skoleårs tomhet og verdslighet, at jeg nok var psykisk moden for å oppleve en sjelelig «antiklimaks», og den opplevde jeg også som grunnlag for en beslutning om å studere teologi og *bli prest!* – Da jeg 10 år senere var blitt prest, og så tilbake på min selsomme beslutning ved slutten av russetiden, sto to ting helt klart for meg – i lys av at jeg i min studenter-tid var blitt omvendt og født på ny:

For det første: Mitt «motiv» til å bli prest (jeg husker nøyaktig at jeg formet det slik: «å hjelpe mennesker til å bli *gode*») var så galt og forkjært som overhodet mulig i min «idealisme».

For det annet: Da jeg i 1923 begynte på det teologiske studium, forsto jeg *ikke* noe som jeg forsto først mange år senere, nemlig at min forkjærte beslutning med dens praktis-

ke følger var en merkelig virkning av Guds – for meg skjulte – *forangående nåde*, som gjorde at beslutningen tross alt hadde vært *riktig*.

Det skulle ikke vare mer enn ett år før Guds forangående nåde grep inn i mitt liv med en ny, dyp vekkelse. Til det brukte Gud et bestemt menneske, Lyder Brun, professor i nytestamentlig teologi. Det hang slik sammen: Jeg fulgte flittig hans forelesninger i Det nye testamente, også de morgenandakter han nokså regelmessig holdt. På en av disse morgenandakter var emnet «omvendelse». Han tok sitt utgangspunkt i det greske ord for omvendelse, «metanoia», og sa: «Ordet *metanoia* oversettes riktigst med det norske ord «sinnsforandring»; den omvendelse Jesus forkynte besto i forandringen av sinnet til et nytt sinn hos hans disipler.» Disse ord slo ned i meg, nesten som et lyn fra klar himmel: *det* er nettopp hva du mangler, en Jesu disippels nye sinn; du må forandre ditt sinn og sinnelag.

Lyder Bruns ord satte meg i gang med et meget alvorlig arbeide med meg selv: Å tilegne meg det nye sinn hos en rett kristen. Lite forsto jeg den gang at min nye beslutning *måtte* føre meg *inn under loven*, som Paulus kaller det. (Rom 7 og 3:10-20) I to år gikk jeg under alvoret i min egen beslutning og i loven fra Gud. Måned etter måned var det umulig å skyve

det ordentlig fra seg, enda jeg ofte var forferdelig lei meg når jeg bare kunne konstatere at min mangel på det nye sinn ble større og større. Leilighetsvis gjorde det meg fortvilet, men det kunne aldri definitivt knekke mitt mot: en gang skal det nok lykkes for meg også, trøstet jeg meg selv med. Enda mindre forsto jeg at når jeg måtte konstatere med sorg (leilighetsvis også med kynisme) at det gikk bare dårligere og dårligere med mine fagre fortsett, var det egentlig Guds forangående nåde som hadde meg i den hårdeste delen av sin «skolegang», nemlig den som kalles *dødelsen ved loven*. (Rom 3:19f, 7:7-20) I denne tid vaklet jeg stadig mellom en overgiven, falsk, verdslig frihetsfølelse – og en dypt «melankolsk» sorg og fortvilelse; men fant alltid en eller annen «trøstegrunn» til å fortsette i min «idealisme», og ikke gi opp.

Da forbarmet Gud seg over sin jammerlige trell. I månedsskiftet januar-februar 1926 hadde Guds forangående nåde ført sitt verk så langt til dets modning i mitt hjerte, at hans *åpenbarende nåde* kunne gripe inn. Og den førte meg til det avgjørende vendepunkt i mitt liv. Det gikk således til:

Jeg kom sent hjem en lørdagskveld fra et kortlag hos noen kamerater. Jeg kjente meg åndelig «utslitt», «utkjørt», trett og tom. Men før jeg gikk til sengs ville jeg som vanlig lese

noen ord i Bibelen. Jeg satte meg på sengekanten, og slo opp, nærmest «tilfeldig», og kom til å les Rom 7 fra begynnelsen. Hvert ord hos Paulus sank i min sjel – som bly i vann – til jeg kom til vers 19: «Jeg gjør ikke det gode som jeg *vil*, men det onde som jeg *ikke vil*, det *gjør jeg*.»

Jeg kunne ikke lese lenger, la Bibelen oppslått fra meg på stolen ved sengen, og ba: «Herre Gud – det er ingenting med meg. Jeg gjør aldri annet enn det som er ondt og som jeg ikke vil. Men Jesus, Jesus – jeg kan ikke slippe deg!» Etter hvert stilnet gråten, og jeg kjente en uforklarlig tilskyndelse: Les litt mer i kveld! – Jeg satte meg atter opp på sengekanten, og tok den oppslåtte Bibel. Jeg fortsatte i Rom 7, og kunne bare si til meg selv: Alt det passer nøyaktig *på meg*. Jeg fortsatte, og leste Rom 8:1: «Så er det da ingen fordømmelse for dem som *er i Kristus Jesus*.» – Ved disse ord var det akkurat som om det falt skjell fra øynene mine, og jeg «så» noe jeg aldri hadde sett før: Jeg «så» meg selv liksom inni Jesus, omsluttet av ham, innesluttet i Ham. Det var noe likeså uvant som nytt for meg: «Tenk, er det så enkelt!» sa jeg til meg selv. Alt slit og strev og arbeide med å få et nytt sinn, bli god, ren og snill – alt dette har jeg jo når jeg er inni Jesus, gjemt i Ham. – Jeg innså med andre ord det som jeg senere lærte å synge i en sang: «Ren og rettferdig, himmelen verdig, er jeg i

verdens frelsere nu.» Alt som het tårer, synd, plikter, skyldighet, sårhet og tungsinn var som strøket av meg, og isteden kom det i meg en lykkelig visshet om at Gud hadde «plassert meg inni Jesus» og så på meg i *Ham*. Jeg reiste meg opp i stående stilling, strakte hendene bedende mot det høye, og ba: «Takk, takk Jesus.» – Og like etterpå formet disse ord seg i meg, likesom i noen ord til meg selv: «Nå er jeg et Guds barn! Nå er jeg frelst!» – Særlig det siste uttrykk (nå er jeg frelst) ville det vært utenkelig at jeg skulle kunne ha brukt om meg selv bare to timer tidligere; i den grad var et slikt uttrykk forargelig og anstøtelig for meg. Men i dette øyeblikk falt det meg i munnen som det eneste naturlige og passende uttrykk om meg selv.

I denne åndelige fryd og visshet fikk jeg lov å leve de følgende 14 dager: Alt hadde fått ny mening og nytt innhold for meg.

Men i tredje uken kom *tvilen*: Mon det er skjedd noen virkelig forandring med meg? Mon det ikke alt var en fager illusjon? Mon du ikke enda er den samme gamle igjen?

Dog, tvilen fikk ikke overmakten. Guds Ånd hadde lært meg noe grunnleggende som jeg forsto jeg *burde* vende tilbake til, fordi jeg også *måtte* vende tilbake til det: Den Herre jeg før ikke hadde forstått riktig, måtte jeg gå tilbake til med min tvil om meg selv. Den Bibel som før hadde

vært en lukket bok for meg, enda jeg ofte hadde lest i den, fikk nå sin åpne betydning for meg med sine svar på mine skiftende spørsmål om meg selv. På den måten fikk jeg fra min 3. uke som kristen del i en helt ny form for «barnelærdom». Mens jeg før i likhet med alle andre «moderne mennesker» var mentalt innstilt på at meningen i Bibelens enkle tale måtte være i samsvar med mitt intellekts forutsetninger, vaner og naturlige eller oppøvede fordommer, innså jeg nå det stikk motsatte: At mitt intellekt og min hjertetro måtte innordnes i og underordnes under lydigheten mot Herren Jesus og Ordet. Jeg husker enda fra disse første uker hvordan et ord av Paulus brente seg inn i mitt sinn, og jeg kan si: Det ordet sitter der enda, i dag, 35 år etter, med sin rettledende kraft. Paulus sier i 2Kor 10:5:

«Vi omstyrter tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus.»

På den måten begynte mitt «kompass» å fungere temmelig «tilfredstillende» i min første kristentid; fra begynnelsen var det kanskje mer å ligne med et «åndelig instinkt» enn med en klar erkjennelse, men etter hvert ble det også klarere erkjennelse.

Og det har holdt, ikke minst ved økende erkjennelse i Guds ord.

Noe av det viktigste jeg fikk begynne å lære allerede på begynnerstadiet i kristenlivet, var den grunnleggende forskjell mellom *loven* og *evangeliet*. På dette punkt hadde Guds Ånd gitt meg et ganske «følbart kompass» ved den måten Herren lot meg komme igjennom til liv i Jesus i forbindelse med Rom 7 til 8:1f. Dagen for dette gjennombrudd har jeg glemt. Det er jeg glad for, så ikke «datoen» skal gi meg en kjølig sikkerhet on å være «riktig omvendt en gang for alle». Men innholdet i gjennombruddet har jeg aldri kunnet glemme, og det er nettopp det som har satt seg fast i mitt hjerte, som et åndelig «kompass». Ja, jeg tror nok at jeg kan si: Om det overhodet kan tales om vekst i mitt trosliv – og det håper jeg jo det kan – så henger den på det nøyeste sammen med vekst og modning i å skjelne eller sonde mellom lov og evangelium, mellom gjerning og tro, mellom bud og løfte, mellom handlingens lydighet og troens tillit og fortrøstning, mellom å stole på og regne med meg selv – og å stole på og regne med Herren. Da jeg i sin tid innså den grunnleggende forskjell mellom *evangeliets* ubetingede løfter i Jesus og *lovens* betingede løfter, som jeg aldri er i stand til å «fortjene» at Gud skal oppfylle på meg, – da fikk jeg del i en åndelig livsvisdom som ingen filosofi eller religionsvitenskap i verden kan gi, formidle eller meddele, som jeg aldri

har funnet i noen religionshistorie utenom i Det nye testamente, og som kan forlene det urolige hjerte med fred, den famlende tanke med hvile, det dunkle syn med klarhet og den skjelvende usikkerhet og utrygghet med visshet og forankret ro. Denne grunnleggende forskjell er selve nøkkelen til den «hemmelighet som Gud fra evighet av har forut bestemt til vår herlighet, den som ingen av denne verdens herrer kjente; for hadde de kjent den, da hadde de ikke korsfestet herlighetens Herre» (1Kor 2:7-8), det vil si, da hadde de forstått at den korsfestede Herre Jesus er identisk med Ham som i Det gamle testamente kalles «Herren Jahve» eller «Jehovah». Det er nemlig denne hemmelighet som er «gudsfryktens hemmelighet»: Han som ble åpenbart i kjød, rettferdiggjort i ånd, sett av engler, forkynt iblant folkeslag, trodd i verden, opptatt i herlighet. (1Tim 3:16)

Be din Herre å gi deg sin Hellige Ånd med lys over denne «gudsfryktens hemmelighet». Får du del i dette lys, får du se noe i Guds ord som du aldri før hadde kunnet tenke deg muligheten av, men som likevel er virkelighet i Gud og av Gud inn i din lille verden.

L&E

Nytt telefonnummer til
Bibelskolen på Fossnes
Tlf.: 33 36 17 70 Fax: 33 36 17 71

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Oversikt over talekassetter 1999

Hovedsommerskolen 14.-18. juli 1999 ~ Sted: Bibelskolen på Fossnes

01	Per Bergene Holm	Jes 42	Heb 12:1-4
02	Jon Espeland	2Tim. 2:1	Joh 5:45-46
03	Olaf Klavenæs	Matt 9:9-13	Høys 5:1-2
04	Reidar Linkjendal	«Komme ditt rike»	Åp 3:1-6
05	Ingar Gangås	Ef 1:1-7	Ef 1:7-14
06	Per Bergene Holm	Rom 6:12-23	

Sommerskole 5.-8. aug. 1999 ~ Sted: Imi-stølen i Oppdal

07	Tore Mangelrød	Matt 25:1-13	Esek 16:1-18
08	Lars Fossdal / Karl Notøy	Luk 19:41-48	Rom 1:16
09	Martin Fjære	Joh 12:27	Luk 13:1-9
10	Per Bergene Holm	Sal 139:23-24	

Pinsestevne 21.-24. mai 1999 ~

Sted: Lundheim folkehøgskole, Moi i Rogaland

11	Per Bergene Holm	Neh kap. 9	
12	Lars Fossdal	Mark 7:20-23	Matt 24
13	Dag Rune Lid / Per B. Holm	Josvas liv	Apg 2:12 ff
14	Reidar Linkjendal	Apg 2:1-11	1Joh 4:1-6
15	Lars Fossdal	Salme 89	Matt 6:33

Bibelhelg 29.-31. oktober 1999 ~ Stemnestaden, Grinde/Aksdal

16	Magne Straumstein	Rom 4:1 ff.	
17	Ingar Gangås	Heb 12:1-4	Heb 12:1-11
18	Dag Rune Lid	1Sam 14	
19	Jon Espeland	Misjonstime	Luk 14 og 15

Kassettenes kostnader kr 30,- pr stk. + porto.

Oppgi nr på kassetten(e) og send din bestilling til:

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon, Kassettenes

v/Johannes Sørbo, 4262 Avaldsnes. Telefon: 52 84 21 10